

رانندگی اتوبوس با گواهینامه درجه آ جمهور خواهد بود

بموجب ماده ۶ قانون تشکیل مجازات رانندگان مصوب تیرماه ۱۳۳۸ (کسانیکه بدون پروانه رسمی اقدام به رانندگی وسائل نقلیه موتوری نمایند . . . به حبس تأدیبی از یازده روز تا دو ماه و جزای نقدی از دویست ریال الی دوازده هزار ریال میکوم خواهد شد) بطوريکه ماده مذکور صراحت دارد هر کس بدون داشتن پروانه رسمی اقدام برانندگی کند عملش جنحه تلقی و متهم طبق سفرز ات عمومی در دادسرا تحت تعقیب واقع خواهد شد این ماده تکلیف کسانی را که بدون داشتن گواهی نامه اقدام برانندگی وسائل نقلیه موتوری نمایند روش نگردد وجای تردیدی باقی نگذاشته است ولی باید دید که اگر راننده با داشتن گواهی نامه یا این ترکیل درجه ۲ اقدام برانندگی کامیون و یا اتوبوس و شیره نماید عمل ناسبرده مشمول ماده ۶ قانون مذکور بوده و عملش جنحه میباشد و یا به حافظاینکه دارای گواهینامه رسمی از مراجع صالح است فقط سرتکب عمل خلاف شده است در سوره راننده ای که دارای گواهینامه درجه ۲ بوده و مبادرت براندن کامیون کرده جلسه هیئت عمومی دیوان عالی کشور طبق حکم شماره ۱۹۷/۲/۳۳۴ این طور اظهار نظر کرده «منظور از پروانه مذکور در قانون تشکیل مجازات رانندگان ورقه ایست که بموجب آن صلاحیت راننده از حیث درجه تشخیص و در راندن وسائل نقلیه از نوع مخصوص مجاز میگردد بنا بر این در صورتی که شخصی با داشتن پروانه درجه ۲ مبادرت براندن کامیون نماید از لحاظ اینکه برای راندن کامیون پروانه درجه یک لازم میباشد در حکم این است که راننده فاقد پروانه رانندگی است» بطوريکه ملاحظه میشود رأی هیئت عمومی که اعتبار قانون را دارد نحوه عمل را در سوره کامیون روشن کرده عمل کسی را که با داشتن گواهینامه پایه دوم همگانی برانندگی کامیون اقدام نموده جنحه میداند ولی در مخصوص اینکه آیا در سوره اتوبوس هم طبق رویه مذکور عمل جنحه است یا خیر قابل بحث است چه اگر بگوئیم عمل متهم جنحه است اولا در موارد جزائی برای تعقیب

رانندگی اتوبوس با گواهینامه

ستهم احتیاج به نص است که در این مورد وجود ندارد و گر بخواهیم قائل بتفسیر شویم با توجه به اینکه قوانین حیزائی پنفع متهم را میشود با توجه به میزان مجازات باید عمل را خلاف تلقی و متهم را در دادگاه خلاف قابل تعقیب بدانیم ثانیاً بمحض شق ۳ ماده ۸۰ از فصل ششم آئین نامه اتوبوس رانی (هرگاه کسی بدون داشتن گواهینامه درجه ۲ شبیهبانی اتوبوس براند بمه الی هفت روز جلس تکدیری و بتاذیه ده الی پنجاه ریال جزای نقدی محکوم میشود) در این صورت باید گفته شود که اگر راننده با گواهینامه درجه ۲ اتوبوس براند مرتکب عمل خلاف شده و چنانچه به جرم مذکور در دادسرا رسیدگی شود تخلف قضائی شده است (کما اینکه دادسرای انتظامی قضات بمحض کیفر خواست شماره ۵۷۱-۱۰۵۷۱/۳-۶) عمل را تخلف اعلام تقاضای تعقیب مخالف را نموده است) ولی روید و عمل دادسراها این است که رانندگی اتوبوس را با گواهی نامه درجه ۲ جنحه گرفته و متهم را تحت تعقیب قرار بیندازند - چه :

الف - بمحض ماده ۳ از فصل سوم آئین نامه اتوبوس رانی (راننده اتوبوس ها باید دارای گواهینامه درجه ۱ باشند) بعلاوه بمحض ماده ۹ آئین نامه مذکور (گواهینامه درجه یک با شخصی داده میشود که از عهده امتحانات فنی و علمی و رانندگی اتومبیل های بزرگ سانند کامیون و اتوبوس و سایر اتومبیل ها بخوبی برآیند) چون دارندگان گواهینامه درجه ۲ قادر معلومات فنی و علمی و رانندگی اتومبیل های بزرگ از قبیل اتوبوس هستند عمل در راندن اتوبوس منوع و بلاحظ نداشتن پروانه رسمی مذکور در ماده ۹ قانون تشکیل مجازات رانندگان عمل آنان جنحه لائق میشود.

ب - قانون تشکیل مجازات رانندگان در تیرماه ۱۳۲۱ یعنی بعد از صدور آئین نامه بتصویب رسیده و مفاد آئین نامه را نسخ ضمیم گرده است.

ج - قانون و آئین اخذ جرائم راننده گان سهیب ۲۸/۳/۳۹ که جرائم را بد پنجاه ریالی و صدریالی و دویست ریالی تقسیم کرده در مورد اینکه کسی بد گواهینامه درجه ۲ اتوبوس رانی کند عمل را خلاف پیش بینی نکرده و علت عدم واگذاری رسیدگی باین جرم بافسران شهریانی ناشی از تسامع نبوده بلکه عمدی است، جه و اضعیف قانون عمل را جنحه می دانسته اند.

د - بالاخره دادگاه انتظامی قضات بمحض رأی شماره ۱۰۷۶۲-۱۸/۳۳ عمل را جنحه دانسته و اینطور اظهار نظر کرده‌اند (بر حسب ماده ۹ قانون تشیید مجازات رانندگان عمل کسیکه بدون داشتن تصدیق رانندگی نماید جرم جنحه و بمحض رأی شماره ۱۶۷-۳۳/۲ دیوان کشور که رویه قضائی و بهترینه قانون است کسیکه تصدیق لازم برای اتوبویلی که میراند نداشته باشد در حکیم کسی است که تصدیق نداشته باشد و در مورد بحث گرچه راننده تصدیق درجه ۲ داشته ولی چون این تصدیق برای راندن اتوبوس کافی نبوده سئول است بنا بر این مس طوره تخلف از این حیث . . . ، مشاهده نشاد . .) و در همین روی سالک اتوبوس را از نظر اینکه اتوبوس خود را براننده درجه ۲ سپرده معاون رحم دانسته‌اند .

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی